

Vuit poemes

per Toni Roca Pineda

Palma, estiu de 196...

*per a Àngel Lloreda en el record d'aquells dies
al bar Brussel·les*

El *polo* (perdonau-me el mot no excessivament correcte) era marca Fred Perris, que l'anomenat cocodrilet només podia evocar passat i reminiscències del passat, *chester* d'importació als llavis, fum blau que cap al cel jugava sense força ni vocació... Però el beure, Ron Negrita Bardineta i Coca-Cola feta a qualsevol factoria ubicada al Prat de Llobregat, que els moderns inevitables —*pijos*, per entendre'ns— no dubtaven a demanar al cambrer «un Fidel Castro, per favor» mentre al canell lluïa rellotge marca no t'hi fixis, *blue jeans* de perfil discret. Escenari quotidià de la vida quotidiana i a la terrassa de l'*snack bar* Antonio que volia fer valenta competència a la cafeteria Miami d'imatge conservadora per on senyores de ros tenyit tramaven converses de perruqueria, *Hola* i boda espectacular de Balduí, que en pau descansis, amén. Elles, les dones, les dones de l'Antonio i del Brussel·les, també lluny encara d'influències del *Vogue* i *Marie Claire*, tímides minifaldilles segons instruccions arribades de Londres mercè a la sacerdotessa *pop* Mary Quant, encara que, això sí, allargaven la mà cap als genolls per tapar una roba interior objecte de totes les mirades, de tots els pecats. Al temps —cine Born, el recordau?— la cançó *The Green leaves of summer* banda sonora d'*El Álamo*, amb John Wayne vessant la sang per una pàtria ultratjada per mexicans bruts, bruns i d'ulls foscos com la nit. De sexe a penes se'n parlava —o se'n parlava massa— i la transparència, tal volta la brusa, lluada per al·lotes de moda i a la moda, era palpitació en un cor massa adolescent encara. Al costat del teatre, de la terrassa, el Líric i la Plaça de la Reina sota l'ombra de la Seu i els relleus de vaixells de luxe ancorats al Club Nàutic, italianes torbadores, franceses que imitaven Brigitte Bardot, Claudia Cardinale o Silvana Pampanini, a l'espera de mascles hispànics, atàvica carn encesa. Temps era temps i això era i no era quan naixia la primavera.

Llucmajor, 16 desembre de 2009

Dilluns

Ara aquest noble concepte de l'amor, del mot que vol dir amor, incardinada paraula a la pell i a la pell de l'os, és la veritat revelada a la llum que després de la foscor m'arriba mentre el sopar —penúltim sopar diu la llegenda— al vell barri és simple; companatges de la terra, vi encara que ella de vegades bevia gintònic, fruita diversa i el cambrer amable i discret. A la terrassa s'hi detecta oratge de primavera, abril de carns enceses i un cor que torna a ser caçador inevitablement solitari a hora nocturna. Dilluns però malgrat tot no respiro aire de comiat, encara que la veritat despulla i oberta m'indica camí de l'adeu per sempre i mai més.

I a ella la recordo encara

L'oracle és la sonora veu del príncep
i l'amor al pas indescriptible del temps
dilueix influència, emotiva tempesta,
llampec que s'esgota entre el carrer
i la plaça, entre els aires de la banda
municipal, respectable cercavila
de la ciutat. El pregó de fires i festes
ara potent i ferm com fèrtil aigua
de maig. Res no és mesquí deia el poeta.
Res no és misèria quan l'ull observa,
calla i beu la copa de vi sobre la taula
copiosament derramada.
Però l'oracle perd el sentit i el poema és
el penúltim poema i a ella encara
la recordo.

Novel·la de la història

Recordaria el pas del temps
i l'estiu aquell ombrejat
per un drama petit, burgès,
de caire amorós i, lògicament,
sentimental, amb quatre llàgrimes
derramades a primeríssima hora
del matí.
Novel·la de la història
sovint de penombra, desesperat
crit, lenta ona que a la platja
arriba nit rere nit. Però és el record
i només el record? Mai ho podem saber.
Clara l'escriptura torna a ser paper
mullat, carn que fou encesa, manuscrit
de llegenda amb l'espectacle enorme
de la roba interior endevinada, les mans
blanques, matèria ingràvida, dolorosa
també. Penombra.
O una clara olor de la pell quan
Mònica, bon amor meu ara dispers, perdut
al camí, esborrades imatges podria
evocar aquí, a l'est del paradís, amb el cor
pur crepuscle, ombra del xiprer esperant-me,
la meva carn vella i encara de palpit i d'amor
a la primera dècada del segle,
quan juny semblava blau, lluminós.
Però ja ens ho deia el poeta, cal no confondre
el desig amb la realitat.

—oOo—

De vegades...

Ara i aquí hi ha poc sentit de paradís.
Del parany. Del parany —parlo és clar
del sexe— petit i escàs, la vibració
m'ha arribat esmorteïda i lenta,
de plurals reflexions, tallada
respiració a nivell de totes les aigües.
De vegades, probable, passades
les primeres hores...

Anvers

La nit. La nit clara.
La rosa i la noia
que tot just ara mateix,
marxa.
La nit em porta
l'horror de la teva absència.
O la pau excelsa d'un cos
esmorteït i lent.
Però torna la nit
i l'amor aquell és cendra,
sepulcre de sentiments
i penes. O l'ambigüitat nova
de la cançó nova.
La nit extensa, pausada, tal
volta amable, fragment
d'interior, llençols comprats a la ciutat
d'Anvers.
Estimava la pell i la boira
que l'envoltava a la vora de l'agost;
esclat de la revetlla, música de carrer
—pasdoble, foxtrot, *slow-rock*...—

alegre de l'estiu. Esgotat, cansat de dilluns, he tancat la porta.

Penúltim poema

Plou amb violència sobre la terra vegetal i perfecta, gastada entre herba que no existeix i un fragment de foscor portadora d'angúnia i tristesa. Des d'aquesta llar de jubilació i edat assassina i criminal és inevitable una reminiscència clavada i fixa, rostre ahir potent i ferm, avui diluït i fosc.

Fou la llum —diàspora, bosc, metall— d'un sol aparentment mandrós i lent sobre la teva pell femenina i clara i la meva mirada obscena. Volia conèixer-te, establir relació íntima i oberta vora llençols puríssims. Col·lapsar-te, tallar-te arran de carn amb la dispersió mínima de mots i paraules.

Amb l'aire del temps passat, evocació i herència, amb la breu força dels dies que em bullen i em pesen tornaria a l'estiu —violència i drama— d'ara fa 30
[anys,
tres dècades, mil silencis, quatre mil pensaments,

pàgines carregades de tinta, blau fosc de la mar nirviosa i lliure. I encara i malgrat tot, podria tornar a estimar-te.

—oOo—

Revetlla de Sant Joan a Cas Serres

Aquí, a Cas Serres, a dos passes d'una mort vertadera, el sexe vol ser desig però és somni perdut al bosc —pur arxiu— de la memòria. Sents el seu pàlpit entre llençols comprats a les rebaixes del gener, ombra, delit sense valor d'un desgavell d'ansia controlada que puja pit amunt. No és creïble la suor a prop d'una revetlla de Sant Joan feta sense la meva participació. Em limitaré a contemplar l'espectacle des del finestral, a l'habitació tancada mentre cap al tard senyoretes pulcres, netes i senzilles, professionals a tota hora, no, no són pas de la beneficència, ni austeres dames de la Creu Roja, em portaran un sopar bo, dietètic, alimentós al cent per cent, digestiu però que no serà precisament per llançar coets d'alegria. No es permet fumar —tal vegada a l'exterior, no ho sé encara— i la televisió, digital, de plasma i tres dimensions, a l'altura de les circumstàncies de sempre. I tu? The perdut de vista i el meu sentit de l'orientació és pobre i mesquí. Però tornaria a estimar-te amb la violència de l'estiu aquell. Vint anys que volen dir vint tardors, pluja, sol, llàgrima, llibre, probablement *L'illa del tresor*, al·legoria i sentiment, almoïna, llibertat controlada, cor que vols a la recerca encara no sabem de què. Passió inalterable amb la veu trencada del vidre el teu cos em recorda. Sant Joan és la nit i tu la carta que mai m'arriba.

Del llibre inèdit «Penúltims poemes»

TONI ROCA PINEDA ■

